

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **Mgr. K. S.**, narozena X,
bytem X,
zastoupena Mgr. Petrem Rudolfem, advokátem,
sídlem Opletalova 1566/30, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor územního plánování a stavebního
řádu, sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2023, č. j. KUUK/129432/2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobkyně se žalobou podanou u zdejšího soudu domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2023, č. j. KUUK/129432/2023, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vejprty (dále jen „stavební úřad“) ze dne 15. 2. 2023, č. j. MU-VEJ/295/2023/Sú-Še/R32. Tímto rozhodnutím stavební úřad podle 92 odst. 2 a § 94o zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) zamítl žádost žalobkyně o vydání společného (územního a stavebního) povolení na stavbu vedenou stavebním úřadem pod názvem *Rekreační objekt na pozemku parcela č. XA v katastrálním území X v obci Kryštofovy Hamry* (dále jen „požadovaná stavba“). Důvodem zamítnutí žádosti žalobkyně stavebním úřadem Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

bylo nesouhlasné závazné stanovisko dotčeného orgánu státní správy lesů Městského úřadu Kadaň, odboru životního prostředí, (dále jen „prvostupňový dotčený orgán“), ze dne 21. 9. 2022, č. j. MUKK-38886/2022, ve kterém prvostupňový dotčený orgán nesouhlasil se stavebním záměrem z důvodu umístění stavby příliš blízko k okraji lesa (25 m).

Žaloba

2. Žalobkyně v úvodu žaloby popsala průběh správního řízení a následně uvedla, že pozemek p. č. XA, na němž chce postavit požadovanou stavbu, získala na základě kupní smlouvy od obce Kryštofovy Hamry. Obec prodávala pozemky v k. ú. X za účelem rozvoje obce dle Územního plánu obce Kryštofovy Hamry z roku 2005 (dále jen „územní plán“), ve kterém pozemky (včetně pozemku koupeného žalobkyní) byly zahrnuty do rozvojové plochy RI 11 – individuální rekreační chalupy a chaty. Z tohoto důvodu se dle žalobkyně každý nabyvatel pozemků musel zavázat do určitého data zahájit stavbu rodinného domu a následně do stanoveného data (4 roky od koupě pozemku) tuto stavbu dokončit a zkolaudovat, k čemuž se v kupní smlouvě na dotčený pozemek zavázala i žalobkyně. Žalobkyně si ověřila v textové i grafické části územního plánu, že území ve vzdálenosti 25 m a dále od lesa je zastavitelnou plochou.
3. Žalobkyně konstatovala, že legitimně předpokládala, že nic nebrání stavbě nemovitosti ve vzdálenosti 25 m od lesa. Z tohoto důvodu nechala zpracovat projekt rodinného domu v souladu s kupní smlouvou a územním plánem. S ohledem na výše uvedené bylo pro žalobkyni velkým překvapením negativní závazné stanovisko prvostupňového dotčeného orgánu a následné potvrzující závazné stanovisko nadřízeného orgánu státní správy lesů Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, (dále jen „nadřízený dotčený orgán“) ze dne 18. 8. 2023, č. j. KUUK/117911/2023.
4. Žalobkyně upozornila, že ze sdělení pro vnitřní styk (v rámci Městského úřadu Kadaň) ze dne 14. 9. 2011 vyplývá, že se prvostupňový dotčený orgán vyjadřoval ke změně č. 2 územního plánu obce Kryštofovy Hamry. V tomto svém vyjádření uvedl, že souhlasí s návrhem změny za podmínek, že *„veškeré nově navrhované stavby budou umístěny minimálně 25 metrů od hranice pozemků určených k plnění funkce lesa“*, přičemž toto pravidlo bylo stanoveno s *„ohledem na průměrnou výšku lesních porostů v zájmovém území“*. Žalobkyně je proto přesvědčena, že napadené rozhodnutí, resp. potvrzující závazné stanovisko nadřízeného dotčeného orgánu, na kterém je napadené rozhodnutí založeno, bylo vydáno v přímém rozporu s územním plánem a nemá v územním plánu ani v zákoně žádnou oporu.
5. Žalobkyně dále namítla, že napadené rozhodnutí založené na potvrzujícím závazném stanovisku představuje zásadní zásah do její právní jistoty a z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí včetně potvrzujícího závazného stanoviska nezákonné.
6. Dle žalobkyně dále došlo vydáním napadeného rozhodnutí k zásahu do jejího vlastnického práva k pozemku p. č. XA, přičemž omezení vlastnického práva spatřovala žalobkyně v tom, že bez opory v územním plánu a ve větší než v nezbytně nutné míře, nešetrným a diskriminačním způsobem, s náznaky libovůle, byla omezena zastavitelná plocha jejího pozemku. Dle žalobkyně v případě nutnosti posunutí stavby na hranici 34 m od lesa, jak požadují dotčené orgány v závazném stanovisku, není možné žádnou stavbu na daném pozemku realizovat, neboť by tam stavbu rodinného domu i s ohledem na další ochranná pásma nebylo možno umístit. Žalobkyně zdůraznila, že daný pozemek kupovala právě za účelem výstavby rodinného domu pro rekreaci. Z uvedených důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

7. Žalobkyně dále namítala, že došlo k porušení zásady legality. Územní plán stanovil minimální vzdálenost výstavby 25 m od hranice lesa. Dle žalobkyně musí správní orgány dle § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) postupovat v souladu s právními předpisy, tedy i v souladu s vydaným územním plánem. Žalobkyně upozornila na rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 1. 2014, č. j. 15 A 13/2012-132, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 7 As 41/2008-201, ze kterých plyne závaznost územního plánu pro stavební úřad v řízeních dle stavebního zákona. Dle žalobkyně lze zmíněné rozsudky vztáhnout i na závaznost územního plánu pro dotčené orgány státní správy lesů. Jelikož projektová dokumentace předložená žalobkyní splňovala podmínky stanovené v územním plánu, měl dle žalobkyně prvostupňový dotčený orgán vydat kladné závazné stanovisko k umístění stavby, a stavba tak měla být povolena.
8. Žalobkyně citovala pasáž z textové části územního plánu vztahující se mimo jiné k jejímu pozemku žalobkyně: *„V případě dotčení pozemků určených k plnění funkcí lesa a pozemků do vzdálenosti 50 m od okraje lesa platí ustanovení zákona č. 289/1995 Sb. V souladu s tímto zákonem se upravuje minimální vzdálenost výstavby objektů od PUPFL (pozemky určené k plnění funkcí lesa, pozn. soudu) na 25 m (bezpečnostní pásmo).“* Dále žalobkyně citovala pasáž z potvrzujícího závazného stanoviska, že *„krajský úřad je názoru, že v rámci tvorby územního plánu nelze rozvolňovat zákonem stanovená omezení, v tomto případě stanovené ochranné pásmo lesa ve vzdálenosti 50 m od okraje lesa. Uvedení minimální vzdálenosti neznamená, že bude platit 25 m, ale že se jedná o vzdálenost, ve které nebudou umístovány žádné stavby.“* Žalobkyně nesouhlasila s citovanou argumentací nadřízeného dotčeného orgánu, neboť dle jejího názoru z územního plánu jasně plyne, že pro vzdálenost 25 m a více od okraje lesa byla stanovena plošná výjimka z ochranného pásma, přičemž jiný výklad by byl nelogický a v rozporu s právní jistotou třetích osob. Jiná situace by dle žalobkyně nastala, pokud by územní plán stanovoval, že žádná stavba nesmí stát blíže než 25 m od lesa s tím, že od 25 m dále od lesa vyžaduje umístění stavby individuální výjimku. To však územní plán neuvádí. Proto je žalobkyně přesvědčena, že napadené rozhodnutí i závazné stanovisko bylo vydáno v rozporu se zásadou legality.
9. Dále žalobkyně namítala, že dotčené orgány státní správy lesů se nedostatečně zabývaly charakteristikou konkrétní lokality. Dle žalobkyně se v sousedství jejího pozemku p. č. XA nacházejí obytné stavby v ochranném pásmu lesa, a to dokonce blíže, než je hranice 25 m, a to na pozemcích p. č. XB, XC a XD. Nadřízený dotčený orgán dle žalobkyně v potvrzujícím závazném stanovisku tvrdil, že se v případě žalobkyně jedná o nežádoucí výstavbu tzv. „na zelené louce“, přičemž takovou argumentaci považuje žalobkyně za zcela odtrženou od reality, jelikož žalobkyně nabyla pozemek p. č. XA od obce Kryštofovy Hamry právě za účelem výstavby rodinného domu a obdobně v sousedství žalobkyně je v územním plánu počítáno s výstavbou dalších rodinných domů na pozemcích p. č. XE a XF.
10. Dle žalobkyně prvostupňový dotčený orgán v závazném stanovisku uvádí, že se na lesním pozemku nachází stromy vysoké 27 m, aniž by uváděl, že tuto výšku skutečně naměřil. Není tedy zřejmé, z čeho vycházel a zda tato informace odpovídá skutečnosti. Především však dle žalobkyně není uvedeno, na jakém místě na lesním pozemku se tyto vzrostlé stromy mají nacházet. Nelze se totiž bez dalšího spokojit s konstatováním, že se na lesním pozemku nachází stromy vysoké 27 m, a proto nelze udělit výjimku k umístění stavby na hranici 25 m od lesního pozemku. Důležité je dle žalobkyně skutečné umístění takovýchto stromů na lesním pozemku, protože tato logika by mohla platit pouze v případě, že by se stromy

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nacházely přímo na hranici lesního pozemku. Dle žalobkyně se na hranici lesního pozemku nenachází žádné vzrostlé stromy, přičemž tyto se nachází až o několik metrů dále. Pro případný pád stromu a možnost poškození stavby je tedy dle žalobkyně zapotřebí počítat se skutečnou vzdáleností lesního porostu od budoucí stavby, nikoliv se vzdáleností od hranice pozemku. V opačném případě by dle žalobkyně bylo možné, ad absurdum, dojít až k tvrzení, že i v případě, že by se lesní porost nacházel ve vzdálenosti 30 m od hranice lesního pozemku, nebylo by stejně možné stavbu postavit blíže než na hranici 34 m, jak je uvedeno v závazném stanovisku prvostupňového dotčeného orgánu. Z výše uvedeného dle žalobkyně vyplývá, že napadené rozhodnutí vycházející z potvrzujícího závazného stanoviska je založeno na nesprávných až lživých argumentech, protože je nezákonné.

11. Žalobkyně upozornila, že je navíc ochotna uzavřít smlouvu o vzdání se práva na náhradu škody, což již předjedнала s vlastníkem lesa společností Lesy České republiky, s. p., která souhlasila s uzavřením smlouvy, avšak taková smlouva může být uzavřena až po udělení souhlasného závazného stanoviska orgánu státní správy lesů.
12. Dále žalobkyně uvedla, že prvostupňový dotčený orgán v závazném stanovisku, aprobovaném nadřízeným dotčeným orgánem, argumentoval, že požadovanou stavbou by došlo ke ztížení hospodaření v lesních porostech a že je velmi pravděpodobné, že by bylo nutné aplikovat preventivní opatření dle § 22 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění do 31. 12. 2023 (dále jen „lesní zákon“), což by přineslo negativní vliv na plnění funkcí lesa. Prvostupňový dotčený orgán dle žalobkyně nespécifikoval, jakým způsobem by mohlo dojít ke ztížení hospodaření v lesních porostech ani jaký negativní vliv by stavba žalobkyně měla mít na plnění funkcí lesa. Navíc sám prvostupňový dotčený orgán dle žalobkyně *de facto* v závazném stanovisku přiznává, že ani není jisté, nýbrž pouze velmi pravděpodobné, že bude zapotřebí aplikovat opatření dle § 22 lesního zákona. I s ohledem na skutečnost, že se v okolí nachází obytné stavby, a to ještě blíže než 25 m od hranice lesa, se jeví žalobkyni zmíněná argumentace v prvostupňovém závazném stanovisku jako lichá a účelová, neboť pokud by rizika byla tak závažná, jak je uvedeno v závazném stanovisku, nebyla by existence stávající zástavby možná. V závazném stanovisku není dle žalobkyně ani uvedeno, že by v minulosti došlo k události ohrožující život či majetek na dotčeném území. Nadto žalobkyně upozornila, že její pozemek p. č. XA je definován jako trvalý travní porost a je jejím soukromým vlastnictvím. Žádná třetí osoba tak není oprávněna využívat tento pozemek k hospodaření v lesních porostech, ani není oprávněna vytěžené dřevo jakkoli umísťovat na pozemek žalobkyně, či jen směřovat pád stromů na pozemek žalobkyně.
13. Žalobkyně dále konstatovala, že nadřízený dotčený orgán v potvrzujícím závazného stanovisku opakovaně argumentoval rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 As 2/2018-37. Žalobkyně upozornila, že se jedná o judikaturu zcela nepřiléhavou. V případě posuzovaném Nejvyšším správním soudem šlo o situaci, kdy se jednalo o výstavbu nové chaty v rozporu s územním plánem dané obce, přičemž stavba byla situována téměř na samém okraji lesa. Naproti tomu v případě žalobkyně se má požadovaná stavba nacházet ve vzdálenosti 25 m od okraje lesa v souladu s územním plánem.
14. Dále žalobkyně nesouhlasila s argumentací prvostupňového dotčeného orgánu v závazném stanovisku, že udělení nesouhlasu bylo vyvoláno i povinností prvostupňového dotčeného orgánu rozhodovat kontinuálně, přičemž souhlas se stavbou by mohl vytvořit nebezpečný precedens pro budoucí rozhodování. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2015, č. j. 46 A 23/2013-93 žalobkyně uvedla, že zásadu ochrany legitimního očekávání nelze vykládat tak, že pokud správní orgán někdy pochybil a rozhodl nezákonně, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vzniká všem v obdobné situaci legitimní očekávání, že i v jejich věcech bude rozhodnuto nezákonně. Nezákonné rozhodnutí správního orgánu totiž nezakládá povinnost rozhodovat takto ve všech případech. Navíc dle informací žalobkyně bylo v roce 2022 uděleno 52 souhlasů s umístěním stavby ve vzdálenosti do 50 m od kraje lesa, a ve 28 případech tomu bylo pod hranicí 25 m od okraje lesa. Dokonce některé stavby byly povoleny na samotné hranici lesa tj. 0-3 metry od hranice lesa. Obdobně tomu bylo také v letech 2020 a 2021. Dle žalobkyně je evidentní, že prvostupňový dotčený orgán běžně uděluje souhlas s umístěním stavby ve vzdálenosti do 50 m od okraje lesa.

15. V závěru žaloby navrhla žalobkyně, aby její věc byla spojena s věcí vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 16 A 47/2023, kdy se jedná o skutkově související žalobu podanou Ing. V. P. a Ing. P. P., kteří se ocitli ve stejné situaci jako žalobkyně (negativní závazné stanovisko orgánu státní správy lesů).

Vyjádření žalovaného k žalobě

16. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Konstatoval, že veškeré žalobní námitky směřují proti závaznému stanovisku prvostupňového dotčeného orgánu a potvrzujícímu závaznému stanovisku nadřízeného dotčeného orgánu, přičemž těmito závaznými stanovisky byl žalovaný v odvolacím řízení vázán.
17. Soud na tomto místě podotýká, že nadřízený dotčený orgán státní správy lesů, tedy Odbor životního prostředí a zemědělství Krajského úřadu Ústeckého kraje, je součástí žalovaného (o odvolání proti zamítnutí žádosti žalobkyně o udělení společného povolení k požadované stavbě rozhodoval Odbor územního plánování a stavebního řádu Krajského úřadu Ústeckého kraje). Proto bylo potvrzující závazné stanovisko vydáno formou interního sdělení. Ve vyjádření k žalobě se pak žalovaný vyjadřuje k jednotlivým žalobním námitkám z pozice nadřízeného orgánu státní správy lesů, což není na závadu, nicméně soud pro stručnost uvádí jeho vyjádření k žalobě jako vyjádření žalovaného.
18. K žalobní námitce ohledně rozporu závazného stanoviska s územním plánem a k zásahu do právní jistoty žalobkyně žalovaný uvedl, že jakýkoliv regulativ obsažený v územním plánu jakožto koncepčním nástroji ochrany životního prostředí nenahrazuje konkrétní rozhodovací činnost vycházející z posouzení konkrétní situace na úrovni projektu. Právě v zájmu právní jistoty dotčených osob a předvídatelnosti postupů veřejné správy orgány státní správy lesů již na koncepční úrovni celých řešených ploch na základě své pravomoci dle § 48 odst. 2 písm. b) lesního zákona stanoví koncepční podmínky výstavby z hlediska ochrany lesa. Územní plán tak v řešeném případě zcela vylučuje výstavbu ve vzdálenosti do 25 m od hranice pozemků určených k plnění funkce lesa. Ve vzdálenosti od 25 m do 50 m od této hranice je však orgán státní správy lesů povinen postupovat v souladu s § 14 odst. 2 lesního zákona a vyjádřit se k navrhovanému záměru. Oba nástroje se dle žalovaného uplatňují souběžně, vzájemně se nevylučují. Uvedený postup nijak nezasáhl do právní jistoty žalobkyně.
19. K namítanému zásahu do vlastnického práva žalobkyně žalovaný uvedl, že žalobkyně neuvádí v žalobě, v čem konkrétně spatřuje diskriminaci, nepřiměřenost a libovůli při vydání závazného stanoviska. Dle žalovaného orgán státní správy lesů při posuzování přípustnosti stavby z hlediska ochrany lesa nemůže brát v potaz velikost a tvar pozemku žalobkyně, aby například zohlednil, že žalobkyně nemá možnost posunout v rámci pozemku stavbu tak, aby byl splněn požadavek orgánu státní správy lesů, že nebude hrozit pád stromů na stavbu. Žalovaný připomněl, že smyslem závazného stanoviska orgánu státní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správy lesů je ochrana lesa ve smyslu § 1 lesního zákona. Pokud by orgán státní správy lesa přihlížel ke skutečnosti, že žalobkyně nemůže požadovanou stavbu na svém pozemku realizovat, tak by dle žalovaného nedůvodně zvýhodnil žalobkyni jakožto stavebníka na úkor ochrany lesa, čímž by překročil meze správního uvážení.

20. K namítanému porušení principu legality z důvodu, že nebyl dle žalobkyně respektován územní plán, žalovaný uvedl, že v rámci tvorby územního plánu nelze rozvolňovat zákonem stanovená omezení, v tomto případě zákonem stanovené ochranné pásmo ve vzdálenosti 50 m od okraje lesa. Dle žalovaného územní plán nemůže stanovit výjimku z § 14 odst. 2 lesního zákona a vylučovat zákonnou pravomoc orgánu státní správy lesů k posouzení, zda stavba v ochranném pásmu lesa je přípustná, či nikoliv. Navíc dle žalovaného je územní plán opatřením obecné povahy dle § 188 odst. 4 stavebního zákona, a nikoli právním předpisem, jak dovozovala žalobkyně.
21. K namítanému opomenutí posouzení stavby s ohledem na charakter lokality žalovaný trval na závěru v potvrzujícím závazném stanovisku, že se v případě žalobkyně jedná z hlediska zájmů ochrany lesa o nežádoucí rozšíření zástavby do blízkosti lesa a že se jedná o záměr „na zelené louce“. Dle žalovaného nelze nahlížet na věc tím způsobem, že pokud v blízkém okolí byly někdy v minulosti povoleny obytné stavby dokonce ve vzdálenosti blíže než 25 m od okraje lesa, musí být povoleny i případné další stavby. Žalovaný upozornil, že obecně se správní praxe při aplikaci právních předpisů za účelem ochrany veřejných zájmů vyvíjí, přičemž veřejná správa nemůže ustrnout po desetiletí, pakliže postupným vývojem dospěje k poznání, že předchozí hlediska pro rozhodování byla pro ochranu veřejného zájmu nedostatečná. Dle žalovaného je třeba v zájmu ochrany lesa a předcházení v budoucnu vzniklým škodám přistupovat k této problematice zodpovědněji a snažit se volit preventivní přístup založený na předběžné opatrnosti. Ke stejnému závěru dospěl dle žalovaného i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 As 2/2018-37.
22. K žalobní námitce, že není zřejmé, odkud vzal prvostupňový dotčený orgán údaj o střední výšce stromů přilehlého porostu 27 m, žalovaný uvedl, že tento údaj byl převzat z lesní hospodářské knihy, což je zmíněno v prvostupňovém závazném stanovisku.
23. K žalobní námitce nedostatečného specifikace ztížení hospodaření v lesních porostech a negativního vlivu stavby na plnění funkcí lesa, žalovaný poukázal na § 34 lesního zákona, ze kterého plyne, že za účelem vůči lesu šetrného provedení lesní dopravy lze využít cizí pozemky, přičemž je dle žalovaného zcela evidentní, že v případě umístění stavby žalobkyně je možnost využití pozemku p. č. XA pro pohyb lesní techniky omezená.
24. K namítanému porušení zásady legitimního očekávání a kontinuity rozhodování orgánu státní správy lesů žalovaný uvedl, že nadřízený dotčený orgán si před vyhotovením potvrzujícího závazného stanoviska vyžádal podklady od prvostupňového dotčeného orgánu za účelem posouzení správní praxe při udělování souhlasů se stavbami v ochranném pásmu lesa v letech 2020 až 2022, což podrobně popsal v potvrzujícím závazném stanovisku. V něm dospěl k závěru, že v případě žalobkyně bylo rozhodnuto v souladu se stávající správní praxí prvostupňového dotčeného orgánu a v souladu s lesním zákonem.

Replika žalobkyně

25. Žalobkyně reagovala na vyjádření žalovaného replikou, přičemž k argumentaci žalovaného, že územní plán obsahuje výslovné upozornění na okolnost, že pro případ dotčených pozemků do vzdálenosti 50 m od lesa platí ustanovení lesního zákona, žalobkyně uvedla, že zároveň je ve zmíněné pasáži územního plánu uvedeno, že se upravuje minimální vzdálenost

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

výstavby od pozemků určených k plnění funkcí lesa na 25 m. Žalobkyně poukázala na komentář k § 14 lesního zákona, ze kterého dle žalobkyně vyplývá, že v rámci stavebního řízení se má orgán státní správy lesů vyjadřovat pouze k tomu, zda stavební záměr je v souladu s územním plánem, či nikoliv. Již v žalobě uváděla žalobkyně, že se prvostupňový dotčený orgán k územnímu plánu obce nejen vyjadřoval, ale i sám stanovil hranici nezastavitelného území, resp. bezpečnostního pásma, a to na 25 m od hranice lesa. Je tedy dle žalobkyně nepochybné, že územní plán počítá se stavbou za touto hranicí.

26. K argumentaci žalovaného, že žalobkyně by hypoteticky byla v souladu s § 34 lesního zákona povinna strpět lesní dopravu přes svůj pozemek, žalobkyně uvedla, že použití pozemků třetích osob k lesnímu hospodaření je institut zcela výjimečný a musí k němu být speciální důvody. Takové omezení je pak možné pouze za náhradu. Nelze však dle žalobkyně požadovat po vlastnících pozemků navazujících na lesní pozemky, aby již preventivně byli omezeni na svých vlastnických právech jen z důvodu, že jejich pozemek sousedí s lesním pozemkem.

Ústní jednání soudu

27. Při soudním jednání konaném dne 2. 10. 2024 právní zástupce žalobkyně odkázal na podanou žalobu a repliku. Následně částečně reprodukoval argumentaci uvedenou již v žalobě.
28. Při tomtéž soudním jednání pověřená pracovnice žalovaného odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, vyjádření k žalobě a rovněž na odůvodnění potvrzujícího závazného stanoviska nadřízeného orgánu státní správy lesů, jež bylo závazným podkladem pro rozhodnutí žalovaného. Pověřená pracovnice žalovaného dále částečně reprodukovala argumentaci uvedenou již v napadeném rozhodnutí a nově argumentovala, že žalobkyní tvrzené zmenšení ochranného pásma lesa z 50 m na 25 m je uvedeno jako regulativ ve směrné části územního plánu na straně 40 textové části územního plánu, nikoli však v závazné části územního plánu vydávané obcí formou obecně závazné vyhlášky. Z toho dovozovala, že zmíněný regulativ neměl závaznou povahu, a proto se ho žalobkyně nemůže dovolávat. Na podporu své argumentace navrhla, aby soud provedl důkaz závaznou částí územního plánu, aby bylo ověřeno, že zmíněný regulativ se v závazné části územního plánu nenachází, a dále rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru informatiky a organizačních věcí, ze dne 30. 3. 2023, č. j. KUUK/118222/2022. V něm je obsažena podrobná argumentace žalovaného ve vztahu k právní úpravě účinné v roce 2005, kdy byl přijat územní plán obce Kryštofovy Hamry, a je v něm řešena závaznost ustanovení územního plánu, která byla obsažena ve směrné části územního plánu, nikoli však v jeho závazné části. Uvedené důkazy (v kopii) pověřená pracovnice žalovaného soudu předložila a soud je založil do spisu.
29. Soud při jednání provedl v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) důkaz listinami, které žalobkyně přiložila k žalobě a replice s výjimkou listin, které jsou součástí správního spisu, jímž se dokazování neprovádí. Dokazování tedy bylo provedeno následujícími listinami: nedatovaná kupní smlouva mezi obcí Kryštofovy Hamry jako prodávající a žalobkyní jako kupující ohledně prodeje pozemků p. č. XA a XG v k. ú. X, oznámení záměru obce Kryštofovy Hamry ze dne 23. 1. 2020 ohledně prodeje pozemků k výstavbě, vyhlášení nabídkového řízení obcí Kryštofovy Hamry ze dne 4. 8. 2020 na prodej pozemku p. č. XE spolu s pozemkem p. č. XH, grafická část územního plánu obce Kryštofovy Hamry (relevantní část), nedatované vyjádření Lesů České republiky, s. p., ohledně případné dohody s žalobkyní o vzdání se žalobkyně práva na náhradu škody, oznámení o zahájení řízení a pozvání k ústnímu jednání
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vydané stavebním úřadem dne 21. 11. 2023 pod č. j. MU-VEJ/4725/2023/Sú-Še, žádost o souhlas žalobkyně s umístěním stavby na pozemku p.č. XE, žádost o souhlas žalobkyně s umístěním stavby na pozemku p.č. XF a vyjádření obce Kryštofovy Hamry ze dne 2. 1. 2024 adresované žalobkyni.

30. Dále soud provedl důkaz listinami vyžádanými soudem, přičemž se jednalo o následující listiny: vyjádření obce Kryštofovy Hamry ze dne 29. 8. 2024 se třemi přílohami, a to vyjádření odboru životního prostředí Městského úřadu Kadaň ke konceptu územního plánu obce Kryštofovy Hamry ze dne 30. 9. 2003, dohoda v rámci Městského úřadu Kadaň o souborném stanovisku ze dne 29. 4. 2004 a souhlas Městského úřadu Kadaň, odboru životního prostředí, s návrhem územního plánu obce Kryštofovy Hamry ze dne 1. 10. 2004.
31. Soud zamítl pro nadbytečnost dokazování navržené žalovaným při jednání, a to závaznou částí Územního plánu obce Kryštofovy Hamry a rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru informatiky a organizačních věcí, ze dne 30. 3. 2023, č. j. KUUK/118222/2022. Soud totiž shledal, že pro rozhodnutí o žalobě mu postačují zjištění učiněná na základě obsahu správního spisu a dokazování, které při jednání provedl.

Posouzení věci soudem

32. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
33. K návrhu žalobkyně, aby její věc byla spojena s věcí vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 16 A 47/2023, soud uvádí, že ve smyslu § 39 odst. 1 s. ř. s. neshledal důvod ke spojení obou věcí. Je zde sice patrná určitá skutková souvislost spočívající v tom, že se jedná v obou věcech o sousední pozemky, na kterých chtějí vlastníci postavit rekreační objekt, přičemž v obou případech vydal dotčený orgán státní správy lesů negativní závazné stanovisko. Jednotlivé případy staveb rekreačních objektů je nicméně třeba i z hlediska zájmů lesa hodnocených v závazném stanovisku dotčeného orgánu státní správy lesů posuzovat se zřetelem ke všem okolnostem věci (konkrétní poměry na obou pozemcích, velikost obou rekreačních objektů a jejich vzdálenost od lesa), přičemž dílčí skutková zjištění v obou správních řízeních se mohou lišit. Navíc soud shledal, že obě věci posuzují dva různé senáty zdejšího soudu. Pokud by došlo ke spojení obou věcí, došlo by zároveň u jedné z věcí k narušení zásady zákonného soudce, jelikož by o obou spojených věcech rozhodoval stejný senát. Soudu se proto nejevilo vhodné ani hospodárné spojení zmíněných dvou věcí ke společnému projednání.
34. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
35. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že dne 19. 1. 2023 požádala žalobkyně o vydání společného povolení na stavbu vedenou stavebním úřadem pod názvem *Rekreační Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.*

objekt na pozemku parcela č. XA v katastrálním území X v obci Kryštofovy Hamry, přičemž uvedeným dnem bylo zahájeno společné řízení. Při posuzování žádosti stavební úřad zjistil, že uvedený záměr není v souladu se závazným stanoviskem dotčeného orgánu státní správy lesů – Městského úřadu Kadaň, odboru životního prostředí, ze dne 21. 9. 2022, č. j. MUKK-38886/2022, který s tímto záměrem nesouhlasil. Stavební úřad z důvodu vydání nesouhlasného závazného stanoviska usoudil, že žádosti vyhovět nelze, a proto žádost o společné povolení stavby zamítl. Proti vydanému prvostupňovému rozhodnutí se žalobkyně odvolala, přičemž odvolání směřovalo do závěrů negativního prvostupňového závazného stanoviska orgánu státní správy lesů. Žalovaný proto v průběhu odvolacího řízení vyžádal závazné stanovisko od nadřízeného orgánu státní správy lesů – Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 18. 8. 2023, č. j. KUUK/117911/2023, kterým bylo prvostupňové závazné stanovisko potvrzeno. Posléze žalovaný vydal napadené rozhodnutí.

36. Soud shledal, že základní žalobní námitku představuje tvrzení žalobkyně, že požadovaná stavba splnila požadavky územního plánu ohledně umístění nejméně 25 m od okraje lesa, přičemž žalobkyně zdůraznila, že prvostupňový dotčený orgán se k územnímu plánu v procesu jeho pořizování vyjádřil v tom smyslu, že paušálně souhlasil s umístěním staveb ve vzdálenosti 25 m a více od okraje lesa. Z listin obsažených ve správním spise soud zjistil, že Územní plán obce Kryštofovy Hamry z roku 2005 zahrnul pozemek žalobkyně do rozvojové plochy RI 11 jako zastavitelné území s doporučeným využitím: „*individuální rekreační chalupy a chaty (rozšíření stávající lokality individuálních rekreačních objektů u silnice č. III/22435).*“ Na straně 40 textové části územního plánu jsou uvedeny zvláštní regulativy vztahující se k výstavbě na rozvojových plochách, přičemž je mimo jiné uvedeno: „*V případě dotčení pozemků určených k plnění funkcí lesa a pozemků do vzdálenosti 50 m od okraje lesa platí ustanovení zákona č. 289/1995 Sb. V souladu s tímto zákonem se upravuje minimální vzdálenost výstavby objektů od PUPFL na 25 m (bezpečnostní pásmo).*“ Žalobkyně předložila jako důkaz soudu vyjádření obce Kryštofovy Hamry ze dne 2. 1. 2024 adresované žalobkyni, ve kterém obec potvrdila argumentaci žalobkyně, že účelem rozvojové plochy RI 11 bylo rozšíření stávající lokality individuálních rekreačních objektů, pročez považuje obec požadovanou stavbu žalobkyně za žádoucí. K územnímu plánu obec sdělila, že jeho záměrem bylo povolení staveb ve vzdálenosti 25 m od hranice lesa, což bylo sděleno i žalobkyni při podávání nabídek a uzavření kupní smlouvy. Jiný výklad územního plánu dle obce zasahuje do jejího práva na rozvoj, neboť v takovém případě by pozemek žalobkyně nebylo možné využít pro jeho účel stanovený v územním plánu.
37. Podle § 14 odst. 2 lesního zákona, „*dotýká-li se řízení podle zvláštních předpisů zájmů chráněných tímto zákonem, rozhodne stavební úřad nebo jiný orgán státní správy jen se souhlasem příslušného orgánu státní správy lesů, který může svůj souhlas vázat na splnění podmínek. Tohoto souhlasu je třeba i k dotčení pozemků do vzdálenosti 50 m od okraje lesa. Souhlas vydávaný jako podklad pro rozhodnutí o umístění stavby nebo územní souhlas a dále pro rozhodnutí o povolení stavby, zařízení nebo terénních úprav anebo jejich ohlášení je závazným stanoviskem podle správního řádu a není samostatným rozhodnutím ve správním řízení.*“
38. Soud konstatuje, že lesní zákon nezavádí ani nepoužívá pojmy jako ochranné či bezpečnostní pásmo lesa, zavádí však regulaci, která ochranné pásmo vytváří *de facto*, když v § 14 odst. 2 lesního zákona stanoví, že k vyjmenovaným řízením dle stavebního zákona je třeba souhlasu orgánu státní správy lesů, pokud jsou dotčeny pozemky do vzdálenosti 50 m od okraje lesa.
39. Soud podotýká, že s účinností od 1. 1. 2024 byl lesní zákon novelizován zákonem č. 149/2023 Sb. v tom smyslu, že souhlas orgánu státní správy lesů je vyžadován v řízeních dle Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stavebního zákona při dotčení pozemků do vzdálenosti 30 m od okraje lesa, čímž bylo ochranné pásmo lesa *de facto* zmenšeno. Soud však při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (4. 9. 2023). Navíc z projektové dokumentace plyne, že požadovaná stavba se má nacházet ve vzdálenosti 25 m od okraje lesa, z čehož je zřejmé, že orgán státní správy lesů by vydával závazné stanovisko i dle právní úpravy účinné od 1. 1. 2024.

40. Žalobkyně předložila ve správním řízení sdělení pro vnitřní styk (v rámci Městského úřadu Kadaň) ze dne 14. 9. 2011, ze kterého vyplývá, že se prvostupňový dotčený orgán vyjadřoval ke změně č. 2 územního plánu obce Kryštofovy Hamry. V tomto svém vyjádření uvedl, že souhlasí s návrhem změny za podmínek, že „*veškeré nově navrhované stavby budou umístěny minimálně 25 metrů od hranice pozemků určených k plnění funkce lesa*“, a že „*odstupová vzdálenost od okraje lesa je stanovena s ohledem na průměrnou výšku lesních porostů v zájmovém území*“. Z toho žalobkyně dovozovala, že prvostupňový dotčený orgán paušálně souhlasil, že ve vzdálenosti 25 m a více od okraje lesa mohou být umístěny jakékoli stavby, pokud budou v souladu s územním plánem. Soud k popsané úvaze žalobkyně uvádí, že výše zmíněné vyjádření prvostupňového dotčeného orgánu se týkalo změny č. 2 územního plánu, která se netýkala pozemku žalobkyně p. č. XA, jelikož zařazení tohoto pozemku do plochy RI 11 a stanovení regulativů bylo provedeno již v původním územním plánu z roku 2005. Z citovaného stanoviska prvostupňového dotčeného orgánu nevyplývá, že by se tento orgán vyjadřoval i k jiným pozemkům než k těm dotčeným změnou č. 2 územního plánu.
41. Za této situace soud v rámci doplnění dokazování vyžádal od obce Kryštofovy Hamry vyjádření ohledně procesu pořizování územního plánu v roce 2005. Obec podáním ze dne 29. 8. 2024 sdělila, že „*schvalovala územní plán v roce 2005. Pořizovatelem územního plánu obce Kryštofovy Hamry byl Městský úřad Kadaň, odbor regionálního rozvoje, územního plánování a památkové péče. Tento odbor se dohodl s odborem životního prostředí (také Městského úřadu Kadaň), na základě stanovisek ke konceptu územního plánu, na vydání souborného stanoviska. V souborném stanovisku je uvedena vzdálenost od kraje pozemků určených k plnění funkcí lesa 25 m (viz příloha). Na základě těchto stanovisek byl územní plán obce schválen a je stále závazný a platný.*“ Ke svému vyjádření obec přiložila tři listiny dokládající postoj prvostupňového dotčeného orgánu v procesu pořizování územního plánu. Ve sdělení pro vnitřní styk (v rámci Městského úřadu Kadaň) ze dne 30. 9. 2003 se prvostupňový dotčený orgán vyjadřoval ke konceptu územního plánu obce, přičemž mimo jiné uvedl: „*Z hlediska zájmů chráněných lesním zákonem (č. 289/1995 Sb.) navrhujeme zpracovat do předmětného ÚP podmínku umístování veškerých staveb minimálně 25 m od okraje pozemků určených k plnění funkcí lesa.*“ Tento požadavek byl převzat do následně vydané dohody o souborném stanovisku uzavřené dne 29. 4. 2004 mezi Odborem regionálního rozvoje, územního plánování a památkové péče a Odborem životního prostředí Městského úřadu Kadaň. Podáním ze dne 1. 10. 2004 pak Městský úřad Kadaň, odbor životního prostředí, (prvostupňový dotčený orgán) sdělil druhému výše zmíněnému odboru, že k vystavenému návrhu územního plánu obce Kryštofovy Hamry nemá žádné připomínky, což dle názoru soudu svědčí o tom, že byl do návrhu územního plánu zpracován výše uvedený požadavek prvostupňového dotčeného orgánu.
42. Soud konstatuje, že žalobkyně opírá svou stěžejní žalobní argumentaci o již výše citovanou pasáž územního plánu: „*V případě dotčení pozemků určených k plnění funkcí lesa a pozemků do vzdálenosti 50 m od okraje lesa platí ustanovení zákona č. 289/1995 Sb. V souladu s tímto zákonem se upravuje minimální vzdálenost výstavby objektů od PUPFL na 25 m (bezpečnostní pásmo).*“ Obec Kryštofovy Hamry ve shodě se žalobkyní chápe citovanou pasáž jako plošný

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

souhlas prvostupňového dotčeného orgánu se stavbami umístěvanými do vzdálenosti 25 m a více od kraje lesa. Takový výklad však dle soudu nebere v úvahu citovaný text, ve kterém je zmínka o tom, že v případě dotčení pozemků do vzdálenosti 50 m od okraje lesa platí ustanovení lesního zákona, což lze chápat jako odkaz na § 14 odst. 2 lesního zákona, tedy že je vyžadován souhlas orgánu státní správy lesů. V další části citovaného textu se uvádí, že dochází k úpravě vzdálenosti výstavby objektů od pozemků určených k plnění funkcí lesa, a to v souladu s lesním zákonem, avšak dle soudu z lesního zákona nevyplývá, že by bylo možné územním plánem zmenšit ochranné (bezpečnostní) pásmo lesa. Citovaný text vycházel z vyjádření prvostupňového dotčeného orgánu ze dne 30. 9. 2003, resp. z dohody o souborném stanovisku ze dne 29. 4. 2004 (oba dokumenty reprodukovány soudem výše). Ze zmíněných dokumentů však rozhodně neplyne, že by prvostupňový dotčený orgán souhlasil plošně s jakýmkoli stavbami ve vzdálenosti 25 m a více od okraje lesa, resp. od okraje pozemků určených k plnění funkcí lesa. Ve zmíněných dokumentech je dle názoru soudu vyjádřen požadavek prvostupňového dotčeného orgánu, aby do vzdálenosti 25 m od okraje pozemků určených k plnění funkcí lesa nebyly umístovány žádné stavby. Tím se snažil prvostupňový dotčený orgán již na úrovni územního plánu zamezit výstavbě ve vzdálenosti 25 m od okraje pozemků určených k plnění funkcí lesa. Tímto způsobem (vyjádřením prvostupňového dotčeného orgánu) však nebyla udělena žádná plošná výjimka z ochranného pásma k výstavbě ve vzdálenosti nad 25 m od okraje pozemků určených k plnění funkcí lesa, jak se to snaží prezentovat žalobkyně a obec Kryštofovy Hamry.

43. Soud připomíná, že vyjádření (stanovisko) prvostupňového dotčeného orgánu z roku 2003, resp. 2004, k návrhu územního plánu představovalo stanovisko orgánu státní správy lesů k územně plánovací dokumentaci dle § 48 odst. 2 písm. b) lesního zákona. Jednalo se tedy o obecné stanovisko na úrovni územního plánu, ze kterého nelze dovozovat plošný souhlas s jakoukoli výstavbou ve vzdálenosti 25 m a více od okraje lesa. Dle názoru soudu by navíc bylo v rozporu se zákonem, pokud by se předem orgán státní správy lesů vzdal své zákonné kompetence zakotvené v § 14 odst. 2 lesního zákona, jelikož příslušný orgán státní správy lesů je povinen v každém jednotlivém případě postupovat v souladu se zákonem a vydávat závazná stanoviska v jednotlivých řízeních dle stavebního zákona. Této své povinnosti se nemůže předem vzdát svým vyjádřením v rámci procesu pořizování územního plánu.
44. S ohledem na výše uvedené skutečnosti se soudu jevilo nadbytečné zabývat se argumentací žalovaného, která ani nebyla uplatněna v napadeném rozhodnutí, nýbrž byla nově uplatněna až při soudním jednání. Žalovaný dovozoval s ohledem na právní úpravu účinnou v roce 2005, že regulativ spočívající v žalobkyní tvrzeném zmenšení ochranného pásma lesa z 50 m na 25 m nebyl součástí závazné části územního plánu, nýbrž jen směrné části, pročez nebyl závazný. Soud konstatuje, že v rámci odůvodnění rozsudku výše dospěl k jednoznačnému závěru, že k žádnému zmenšení ochranného pásma lesa či plošné výjimce z ochranného pásma lesa nedošlo. Je pak již bez významu zkoumat, zda příslušný regulativ uvedený na straně 40 textové části územního plánu měl závaznou povahu, či nikoli. Ze stejného důvodu nadbytečnosti zamítl soud provedení důkazů předložených žalovaným při soudním jednání, a to závaznou částí Územního plánu obce Kryštofovy Hamry a rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru informatiky a organizačních věcí, ze dne 30. 3. 2023, č. j. KUUK/118222/2022.
45. K žalobní námitce nezákonnosti napadeného rozhodnutí spočívající v zásahu do právní jistoty žalobkyně a porušení zásady legitimního očekávání, soud uvádí, že již s ohledem na výše citovanou pasáž územního plánu a platnou právní úpravu v § 14 odst. 2 lesního zákona mohla a měla mít žalobkyně pochybnosti o tom, zda získá souhlas prvostupňového

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dotčeného orgánu s požadovanou stavbou. Na této skutečnosti nic nemění ani ujištění žalobkyně ze strany obce Kryštofovy Hamry při uzavírání kupní smlouvy na pozemek p. č. XA, že stavba je v souladu s územním plánem a je žádoucí z hlediska rozvoje obce. Stejně tak bez významu je skutečnost, že se žalobkyně vůči obci Kryštofovy Hamry zavázala k výstavbě rekreačního objektu ve smlouvě o koupi pozemku, přičemž s nesplněním závazku žalobkyně jsou spojeny sankce. Jedná se totiž o soukromoprávní vztah mezi obcí a žalobkyní. Formulace územního plánu (viz výše) ani ujištění obce nemohly založit legitimní očekávání žalobkyně, že prvostupňový dotčený orgán souhlasí, resp. bude souhlasit, s požadovanou stavbou ve smyslu § 14 odst. 2 lesního zákona. Soud proto neshledal námitku důvodnou.

46. K žalobní námitce, že žalovaný, resp. dotčené orgány státní správy lesů, bez opory v územním plánu, nešetrným a diskriminačním způsobem, s náznaky libovůle, omezily zastavitelnou plochu pozemku žalobkyně, soud uvádí, že žalobkyně blíže nespecifikovala, v čem by měla spočívat ona nešetrnost, diskriminační způsob či libovůle. Dotčené orgány státní správy lesů ve svých závazných stanoviscích dostatečně vysvětlily, z jakých důvodů nesouhlasí s umístěním požadované stavby, kdy zásadním důvodem bylo žalobkyní navržené umístění stavby 25 m od okraje lesa, čímž by stavba v budoucnu byla ohrožena pádem stromů, resp. by musela být na okraji lesa činita opatření dle § 22 lesního zákona, aby nedošlo ke škodě na zdraví či majetku žalobkyně. Soud tudíž neshledal žádnou nešetrnost, diskriminaci či libovůli, přičemž konkrétními věcnými námitkami žalobkyně vůči obsahu prvostupňového i potvrzujícího závazného stanoviska se bude zabývat níže.
47. K žalobní námitce, že v případě nutnosti posunutí stavby na hranici 34 m od lesa, jak požadují dotčené orgány v závazném stanovisku, není možné žádnou stavbu na daném pozemku realizovat, neboť by tam stavbu rodinného domu i s ohledem na další ochranná pásma nebylo možno umístit, soud uvádí, že na straně 4 Souhrnné technické zprávy, jež je součástí projektové dokumentace, se uvádí, že se má jednat o chalupu k individuální rekreaci pro jednu rodinu, přičemž zastavěná plocha objektu činí 116,8 m². Jedná se dle názoru soudu o poměrně velkou plochu, kdy u chalupy by se jistě dalo uvažovat o menším objektu. Z negativních závazných stanovisek obou orgánů státní správy lesů plyne požadavek na umístění stavby ve vzdálenosti aspoň 34 m od okraje lesa, přičemž tato vzdálenost odpovídá absolutní výškové bonitě (AVB) porostu smrku v daném území tak, aby taková stavba nebyla ohrožena pádem stromů. Žalobkyně v žalobě nevysvětlila, proč by nebylo možné s ohledem na příslušná ochranná pásma vybudovat menší rekreační objekt na jejím pozemku, a proto soud nemůže přisvědčit žalobkyni, že by jí dotčené orgány státní správy lesů zcela znemožnily výstavbu rekreačního objektu. Soud nepovažuje za potřebné podrobněji možnost výstavby na pozemku žalobkyně zkoumat, neboť je to nadbytečné pro účely tohoto rozsudku. I kdyby totiž nebyla umožněna žalobkyni na jejím pozemku ani výstavba menšího rekreačního objektu, nic by to nezměnilo na závěru soudu, že žalobkyně nemohla mít právní jistotu a legitimní očekávání, že požadovanou stavbu bude moci realizovat. Zásah do vlastnického práva žalobkyně je v tomto případě odůvodněn ochranou lesa dle § 1 lesního zákona. Soud proto neshledal námitku důvodnou.
48. K žalobní námitce porušení zásady legality, kdy žalobkyně argumentovala s odkazem na § 2 odst. 1 správního řádu, že správní orgány musí respektovat právní předpisy, a tedy i územní plán, soud uvádí, že územní plán je součástí územně plánovací dokumentace a představuje opatření obecné povahy ve smyslu § 188 odst. 4 stavebního zákona. Žalobkyní zmiňovaná judikatura (rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 1. 2014, č. j. 15 A 13/2012-132, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 7 As 41/2008-201) se týkala závaznosti

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

územního plánu obce pro správní orgány rozhodující v řízeních dle stavebního zákona, z čehož však nelze dovodit závaznost územního plánu například pro dotčené orgány státní správy lesů.

49. Žalobkyně na podporu své argumentace, že orgány státní správy lesů musí vycházet z územního plánu obce, poukázala na komentář autorů FLORA Martin, STANĚK Jiří a PRŮCHOVÁ, Ivana, Lesní zákon, 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2022, komentář k § 14 lesního zákona na straně 122, ze kterého citovala, že *„jakkoli to není výslovně v odstavci 2 vyjádřeno, je nesporné, že východiskem pro posouzení konkrétního případu orgánem státní správy lesů je především soulad zamýšleného záměru s územně plánovací dokumentací, neboť již v rámci jejího pořizování se orgány státní správy lesů jakožto dotčené orgány svými stanovisky vyjadřují ke stávajícímu i budoucímu využití území.“* Z citovaného textu komentáře dle soudu vyplývá, že soulad záměru (stavby) s územním plánem je určitým východiskem, nikoli však jediným hlediskem, při zvažování souhlasu/nesouhlasu orgánu státní správy lesů s dotčeným záměrem. Nelze tedy z citovaného textu komentáře dovozovat, že by jen na základě souladu záměru s územním plánem byl dotčený orgán státní správy lesů povinen vydat kladné závazné stanovisko.
50. Ostatně při výkladu zastávaném žalobkyní by stačilo, aby nějaká obec v územním plánu například umožnila výstavbu les ohrožujících staveb, přičemž orgán státní správy lesů při vydání závazného stanoviska dle § 14 odst. 2 lesního zákona v procesu územního či stavebního řízení by s tím nemohl nic dělat, protože by musel respektovat platný územní plán. Absurdita takového výkladu je dle soudu zjevná. Soud proto neshledal námitku důvodnou.
51. Dále se soud zabýval žalobními námitkami, které směřovaly do vlastního obsahu odůvodnění prvostupňového a potvrzujícího závazného stanoviska co do skutkových zjištění, správních úvah a odborných závěrů dotčených orgánů státní správy lesů. Soud shledal, že námitky uplatněné žalobkyní se vesměs shodují s námitkami již uplatněnými v odvolání, přičemž s uvedenými námitkami se již vypořádal nadřízený dotčený orgán v potvrzujícím závazném stanovisku.
52. Na tomto místě považuje soud za vhodné zmínit závěry judikatury ohledně rozsahu přezkumu závazných stanovisek dotčených orgánů soudem. V rozsudku ze dne 19. 6. 2024, č. j. 7 As 14/2023-42, se Nejvyšší správní soud zabýval danou problematikou a stávající judikaturou, přičemž uvedl: *„Podle ustálené judikatury tedy není možný věcný přezkum odborných závěrů závazných stanovisek a soudní přezkum závazných stanovisek se omezuje toliko na otázku, zda se správní orgány při jejich vydávání držely v mezích určených zákonem a zda řádně zvažovaly veškerá zákonná hlediska pro vyslovení závazného názoru (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2014, č. j. 3 As 81/2013-38, ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 As 386/2017-49, ze dne 26. 5. 2022, č. j. 10 As 316/2021-39, či ze dne 16. 5. 2024, č. j. 9 As 110/2022-101). Krajský soud tak vycházel správně z toho, že přezkoumávání věcné správnosti závazných stanovisek je vyloučeno z důvodu, že při vydávání závazného stanoviska se široce uplatní správní uvážení. Tomu, že věcný přezkum odborných závěrů závazného stanoviska není možný, odpovídá i výše citovaná judikatura kasačního soudu. Správní uvážení pak podléhá přezkumu soudu skutečně pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. To ale neznamená, že by závěry těchto podkladových stanovisek byly "imunní" proti soudnímu přezkumu. Naopak, stejně jako při přezkumu jiných odborných otázek to znamená nic více a nic méně než to, že krajský soud sám nemohl přezkoumávat věcnou správnost odborných závěrů těchto stanovisek – posouzení stavby z hlediska zájmů chráněných*
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

lesním zákonem. Dané posouzení náleží těmto orgánům, které k němu disponují odbornými znalostmi. Obecně správní soud přezkoumává závazná stanoviska dotčených orgánů a k nim vydané potvrzující nebo měnící akty nadřízených orgánů v řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí. Nejedná se o nekritické převzetí závěrů těchto stanovisek, ale správní soud se musí, aniž by závazné stanovisko hodnotil po odborné stránce (k tomu nemá odborné znalosti) zabývat zejména tím, zda stanovisko spočívá na úplných podkladech, zda dotčené orgány přihlédly ke všem rozhodným skutečnostem a námitkám, zda stanovisko není v rozporu s ostatními důkazy a zda jeho odůvodnění odpovídá pravidlům logického myšlení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2022, č. j. 10 As 316/2021-39).“ Soud se ztotožňuje s citovaným rozsudkem i v něm uvedenou judikaturou, což zohlednil při posuzování jednotlivých žalobních námitek.

53. K žalobní námitce, že se dotčené orgány státní správy lesů nezabývaly dostatečně charakteristikou konkrétní lokality, když dle žalobkyně se v sousedství jejího pozemku p. č. XA nacházejí obytné stavby v ochranném pásmu lesa, a to dokonce blíže, než je hranice 25 m, a to na pozemcích p. č. XB, XC a XD, soud uvádí, že touto námitkou se zabýval nadřízený dotčený orgán na straně 4 potvrzujícího závazného stanoviska. Tam uvedl: „Ačkoliv se v předmětném území nacházejí obytné stavby v ochranném pásmu lesa, a to dokonce blíže, než je hranice 25 metrů, jedná se o stavby, které byly umístěny v minulosti. Nelze tedy při posuzování námi projednávaného záměru k těmto přiblížit tak, že pokud byly povoleny tyto stavby, budou povoleny stavby další. Naopak v tomto projednávaném případě se jedná o nežádoucí rozšíření zástavby v daném místě, tzv. na ‚zelené louce‘. Pozemek p. č. XA v k. ú. X, na kterém je záměr zamýšlen, není navíc ani v přímém sousedství s uváděnými pozemky se stávajícími stavbami. Správní praxe při aplikaci právních předpisů chránících veřejné zájmy se během let vyvíjí na základě odborných poznatků, zkušeností, odborné literatury, rozhodování soudů i samotného metodického vedení ze strany ústředních orgánů. Veřejná správa musí naplňovat ochranu veřejného zájmu a nemůže po desetiletí ustrnout, pakliže postupným vývojem dospěje k poznání, že předchozí hlediska pro rozhodování byla pro ochranu veřejného zájmu nedostatečná. Naše všeobecné stanovisko ohledně staveb, které byly povoleny v době, kdy nebyla dostatečně zohledňována AVB a tím se zvyšovala pravděpodobnost pro ochranu lesa nežádoucích zásahů na základě ust. § 22 lesního zákona, je takové, že není možné k těmto stavbám přiblížit. Naopak, je v zájmu ochrany lesa a předcházení v budoucnu vzniklým bezpečnostním rizikům, přistupovat k této problematice zodpovědněji a snažit se volit preventivní přístup založený na předběžné opatrnosti.“ Na podporu svého názoru poukázal v potvrzujícím závazném stanovisku nadřízený dotčený orgán na rozsudek ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 As 2/2018-37, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: „S dotčeným orgánem lze souhlasit v tom, že relevantním argumentem ve prospěch souhlasu se stavbou není skutečnost, že v okolí posuzované stavby se nachází mnoho jiných objektů (i mnohem větších) v bezprostřední blízkosti lesa, a to i sloužících k obytným účelům. V závazném stanovisku ze dne 3. 1. 2010 upozornil dotčený orgán na nevhodnost umístění ostatních staveb v blízkosti lesa, které byly pravděpodobně povoleny za jiného právního prostředí a je zřejmé, že i na tyto stavby se vztahují dotčeným orgánem uváděná rizika. (...) Dotčený orgán zcela oprávněně nechtěl vytvořit souhlasným stanoviskem se stavbou nebezpečný precedens, který by umožňoval umístění stavby sloužící též k pobytu osob v bezprostřední blízkosti lesa a zahušťoval již tak nežádoucí zástavbu v ochranném pásmu lesa. Je neudržitelné, aby byly povolovány stavby jen z důvodu, že obdobné stavby již v bezprostřední blízkosti lesa existují a doposud se zásadně negativně neprojevil jejich vliv na les, ani naopak.“ Soud konstatuje, že souhlasí s výše citovaným názorem žalovaného a rovněž s citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Skutečnost, že v blízkém okolí požadované stavby

se nachází jiné povolené stavby, dokonce blíže k lesu, tedy není argumentem k tomu, aby i žalobkyni byla stavba povolena.

54. K argumentaci žalobkyně o nepřiléhavosti zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu na její případ z důvodu, že ve věci posuzované Nejvyšším správním soudem šlo o stavbu chaty, která nebyla v souladu s územním plánem a byla blíže k lesu než stavba žalobkyně, soud uvádí, že citované závěry Nejvyššího správního soudu (výše i níže v tomto rozsudku) jsou obecné, nesouvisející s tím, zda stavba je, či není v souladu s územním plánem, nesouvisející s otázkou vzdálenosti stavby od lesa, a proto je lze použít i v nyní posuzované věci.
55. K žalobní námitce, ve které žalobkyně nesouhlasila s argumentací nadřízeného dotčeného orgánu v potvrzujícím závazném stanovisku, že se jedná o nežádoucí výstavbu tzv. „na zelené louce“, přičemž takovou argumentaci považuje žalobkyně za zcela odtrženou od reality, jelikož nabyla pozemek p. č. XA od obce Kryštofovy Hamry právě za účelem výstavby rodinného domu a obdobně v sousedství územní plán počítá s výstavbou dalších rodinných domů na pozemcích p. č. XE a XF, soud uvádí, že argumentace žalobkyně se míjí s podstatou problému. Žalobkyně totiž poukazuje na skutečnost, že stavba byla žádoucí z hlediska územního plánu obce a zájmů obce. Naproti tomu argumentace nadřízeného dotčeného orgánu o nežádoucí výstavbě „na zelené louce“ směřuje k tomu, že požadovaná stavba je nežádoucí z pohledu orgánu státní správy lesů z hlediska ochrany lesa. Skutečnost, zda lze hovořit o výstavbě „na zelené louce“, či nikoli, nemá pro posouzení věci význam.
56. Žalobkyně v soudním řízení předložila jako důkaz oznámení o zahájení řízení a pozvání k ústnímu jednání vydané stavebním úřadem dne 21. 11. 2023 pod č. j. MU-VEJ/4725/2023/Sú-Še, ze kterého soud zjistil, že se jedná o probíhající řízení o dodatečném povolení stavby s názvem *Novostavba rodinného domu na pozemku parcela č. XF v katastrálním území X*, přičemž žadateli jsou sousedi žalobkyně Mgr. R. Ř. a Ing. M. Ř. Soud k tomu uvádí, že z probíhajícího řízení o dodatečném povolení stavby lze usuzovat, že stavba sousedů Řehákových je prováděna bez stavebního povolení nebo v rozporu s ním. že skutečnost, že na sousedním pozemku vedle pozemku žalobkyně p. č. XA patrně již byla přinejmenším zahájena výstavba rodinného domu, není rovněž argumentem k tomu, že má být i žalobkyni stavba povolena, přičemž Stejně tak žalobkyní poukazované souhlasy všech vlastníků okolních pozemků se stavbou žalobkyně, které jsou založeny ve správním spise, nepředstavují argument k tomu, aby dotčený orgán státní správy lesů byl povinen vydat žalobkyni kladné závazné stanovisko. Soud proto neshledal námitku důvodnou.
57. K žalobní námitce, že z prvostupňového závazného stanoviska není zřejmé, zda byla řádně změřena výška stromů 27 m na přilehlém pozemku, případně jakým způsobem byla výška stromů zjištěna, soud uvádí, že v prvostupňovém závazném stanovisku se na straně 2 uvádí, že *„dle údajů lesní hospodářské knihy přilehlého porostu je absolutní výšková bonita 34 m (udává kvalitu porostu pomocí střední výšky, jaké je lesní porost (dřevina) schopen v určitém věku zralosti dosahovat) a současná střední výška přilehlého porostu 27 m.“* Z citovaného textu je zřejmé, že údaje ohledně výšky stromů (střední výška přilehlého porostu a absolutní výšková bonita) byly zjištěny z lesní hospodářské knihy, přičemž tato zjištění převzal nadřízený dotčený orgán do svého potvrzujícího závazného stanoviska. Soud proto neshledal námitku důvodnou.
58. Soud konstatuje, že zbývající část žalobních námitek směřovala do odůvodnění obou závazných stanovisek dotčených orgánů státní správy lesů, kdy oba dotčené orgány dovozovaly, že při povolení požadované stavby ve vzdálenosti 25 m od lesa bude ohrožen

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

majetek a zdraví žalobkyně a spolubydlících osob a že může dojít ke ztížení lesního hospodaření na přilehlém lesním pozemku p. č. XI ve vlastnictví České republiky.

59. Podle § 22 odst. 1 lesního zákona platí, že *„vlastníci nemovitostí nebo investoři staveb a zařízení jsou povinni provést na svůj náklad nezbytně nutná opatření, kterými jsou nebo budou jejich pozemky, stavby a zařízení zabezpečeny před škodami způsobenými zejména sesuvem půdy, padáním kamenů, pádem stromů nebo jejich částí, přesahem větví a kořenů, zastíněním a lavinami z pozemků určených k plnění funkcí lesa; tato opatření jsou oprávněni provést i na pozemcích určených k plnění funkcí lesa. Rozsah a způsob zabezpečovacích opatření stanoví orgán státní správy lesů, pokud není podle zvláštních předpisů příslušný jiný orgán státní správy. Vlastník pozemků určených k plnění funkcí lesa je povinen provedení opatření strpět.“*
60. Podle § 22 odst. 2 lesního zákona platí, že *„vyžaduje-li zajištění bezpečnosti osob a majetku kromě opatření uvedených v odstavci 1 i změnu ve způsobu hospodaření v lese nebo omezení ve využívání pozemků určených k plnění funkcí lesa, rozhodne orgán státní správy lesů o dalších opatřeních a určí, kdo ponese náklady s tím spojené a kdo nahradí vlastníku lesa případnou újmu. Ustanovení zvláštních předpisů zůstávají nedotčena.“*
61. Podle § 2900 zákona č. 89/2012, občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „NOZ“), *„vyžadují-li to okolnosti případu nebo zvyklosti soukromého života, je každý povinen počínat si při svém konání tak, aby nedošlo k nedůvodné újmě na svobodě, životě, zdraví nebo na vlastnictví jiného.“*
62. Podle judikatury je § 22 lesního zákona speciálním ustanovením k obecné prevenci (nyní zakotvené v § 2900 NOZ). Lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 7/2008-50, podle něhož *„ustanovení § 22 odst. 1 lesního zákona (...) obsahuje zvláštní úpravu prevenční povinnosti vzhledem k § 417 občanského zákoníku, která spočívá v generálním oprávnění těchto osob k provedení nezbytných zásahů do jednotlivých složek lesa za účelem předejití možným škodám na jejich nemovitém majetku a zařízení; přiměřenost a vhodnost takového zásahu je přitom zásadně na posouzení orgánu státní správy lesů. Nedostojí-li tedy vlastník nemovitostí nebo investor stavby a zařízení této své prevenční povinnosti, je logicky vyloučeno, aby vlastník pozemků určených k plnění funkcí lesa odpovídal za škodu způsobenou v § 22 odst. 1 lesního zákona demonstrativně vyjmenovanými činiteli. Stejně jako prevenční povinnost je na vlastníka nemovitosti přenesena i povinnost k úhradě nákladů na provedení těchto nutných opatření.“* Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 6. 2024, č. j. 7 As 14/2023-42. Z uvedené judikatury je zřejmé, že klade důraz na prevenci případných škod, přičemž touto optikou posuzoval soud jednotlivé žalobní námitky.
63. K žalobní námitce, že není zřejmé, zda vzrostlé (27 m vysoké) stromy se nachází u samého okraje přilehlého lesního pozemku, aby skutečně pádem ohrožovaly požadovanou stavbu, přičemž dle žalobkyně stromy se nachází několik metrů od hranice lesního pozemku, soud konstatuje, že k obsahově podobné odvolací námitce nadřízený dotčený orgán na straně 5 potvrzujícího závazného stanoviska uvedl: *„Orgány státní správy lesů musí vždy přihlížet k absolutní výškové bonitě (dále jen AVB). AVB je dle Výkladového slovníku hospodářské úpravy lesů definována takto: ‚Bonita absolutní – očekávané hodnoty bonitní veličiny buď střední výšky porostu, nebo objemu středního kmene v určitém, tzv. standardním věku. Za standardní věk se volí zpravidla věk 100 let, u rychle rostoucích dřevin s kratší dobou obmýtí 50, případně 30 let.‘* Obecně orgány státní správy lesů při vydávání závazných stanovisek podle ustanovení § 14 odstavce 2 lesního zákona *musí přihlížet k AVB. Pokud by totiž přihlíželi pouze k aktuálnímu stavu na místě, kde bude např. lesní porost vykácen, popř. se v místě bude vyskytovat lesní porost mladší (např. kultura, mlazina, tyčkovina či tyčovina – porosty cca do 12 m), došlo by sice k*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

omezení hospodaření v lesích až v době, kdy by lesní porost dosáhl takové výšky, kterou by při případném pádu stromů již mohla být ohrožena stavba, avšak stavba by již byla realizována a z pozice lesa by došlo k nevratnému omezení hospodaření v lese.“ S tímto názorem soud souhlasí a dodává, že citovaný názor nadřízeného dotčeného orgánu je v souladu s judikaturou, a to s rozsudkem ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 As 2/2018-37, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že „nepřisvědčil tak stěžovatelce, že dotčené orgány nesprávně vyložily § 14 odst. 2 lesního zákona. Naopak jej interpretovaly správně, pokud vyzdvihly princip prevence, z jehož samotné podstaty vyplývá, že je namístě jej uplatnit i v případech, kdy sice nehrozí aktuální konkrétní riziko, ovšem s ohledem na budoucí vývoj stavu lesního porostu a s ohledem na blízkost stavby lesu a její charakter, mohou taková rizika pravděpodobně nastat.“ S citovaným judikátem se soud ztotožňuje a v poměrech posuzované věci konstatuje, že není podstatné, že aktuálně se na přilehlém pozemku nachází porost nižší výšky než odpovídající absolutní výškové bonitě porostu smrku 34 m, a rovněž není podstatné, že aktuálně stromy na lesním pozemku se nachází několik metrů od hranice lesního pozemku, neboť je třeba počítat s budoucím vývojem lesního porostu. Na fotografiích předložených žalobkyní ve správním řízení jsou vidět blízko okraje přilehlého lesního pozemku pařezy, což svědčí o tom, že stromy byly pokáceny, lze však předpokládat, že zde mohou vyrůst nové stromy. Soud dále konstatuje, že z ortofotomapy založené ve správním spisu je patrné, že na přilehlém lesním pozemku se nachází převážně smrky, přičemž již prvostupňový dotčený orgán ve svém závazném stanovisku správně poukázal na svažitost terénu, kdy „navrhovaná stavba umístěna v mírném svahu pod lesním porostem je ohrožena pádem stromů z lesního pozemku, přičemž AVB porostu SM (smrk – pozn. soudu) je 34 m.“ Soud tudíž nesouhlasí se žalobkyní, že by několikametrová vzdálenost stromů od okraje lesního pozemku měla být zohledněna při výpočtu vzdálenosti, kde se může stavba žalobkyně nacházet. Takový názor žalobkyně totiž pomíjí budoucí vývoj lesního porostu a princip prevence, kdy není možné i s ohledem na svažitost terénu přesně určit, do jaké vzdálenosti dopadne padající (např. vyvrácený) strom, zda to bude přesně vzdálenost odpovídající jeho výšce, či vzdálenost menší nebo větší. Stejně tak nelze předem určit, jak vysoké stromy vyrostou v budoucnu na okraji přilehlého lesního pozemku, kdy to mohou být i stromy vyšší než 34 m, neboť stromy mohou pochopitelně narůst i do vyšší výšky, než jaká je absolutní výšková bonita porostu smrku (viz definice AVB citovaná výše). Navíc pádem stromu mohou být způsobeny škody na majetku či zdraví nejen v rámci samotné stavby rekreačního objektu, nýbrž i na přilehlém pozemku žalobkyně blíže k lesu. Soud proto neshledal námitku důvodnou.

64. K žalobní námitce, že žalobkyně je ochotna uzavřít smlouvu o vzdání se práva na náhradu škody, což již předjedнала s vlastníkem lesa společností Lesy České republiky, s. p., která souhlasila s uzavřením smlouvy, avšak taková smlouva může být uzavřena až po udělení souhlasného závazného stanoviska orgánu státní správy lesů, soud uvádí, že k této problematice se vyjádřil již prvostupňový dotčený orgán v závazném stanovisku (aprobovaném nadřízeným dotčeným orgánem). Uvedl: „Při ohledání na místě sousední vlastník lesa LČR s. p. LS Klášterec uvedl: Lesní správa požaduje umístování staveb ve vzdálenosti větší jak absolutní výšková bonita od hranice lesního pozemku. (...) Žadatelka v žádosti uvádí, že Lesy ČR souhlasí s umístěním stavby na hranici 25 m od lesa za podmínky, že se vzdá práva na náhradu škody, s čímž nemá problém. K uvedenému správní orgán sděluje, že toto tvrzení je v rozporu s vyjádřením LČR s. p. [...] Dohoda o vzdání se práva na náhradu škody má soukromoprávní charakter a požadavek na její uzavření správní orgán nepovažuje za relevantní podklad pro vydání závazného stanoviska podle § 14 odst. 2 lesního zákona, kterým je chráněn veřejný zájem na zachování lesa a plnění všech jeho funkcí.“ S citovanou argumentací soud souhlasí. Ve správním spisu soud nenalezl žádné písemné vyjádření společnosti Lesy

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

České republiky, s. p., Lesní správa Klášterec, ke stavbě žalobkyně, jelikož stanovisko vlastníka lesa bylo poskytnuto zřejmě ústně při ohledání na místě samém, jak je uvedeno výše v citované pasáži odůvodnění. V soudním řízení žalobkyně předložila nedatované vyjádření zmíněné lesní správy, ve kterém se uvádí: „*V případě vydání souhlasu s umístěním stavby v ochranném pásmu lesa orgánem státní správy lesa (MěÚ Kadaň, odboru životního prostředí), Lesní správa Klášterec tento souhlas strpí, pod podmínkou uzavření s investorem stavby dohody o vzdání se práva na náhradu škody vzniklé na pozemku.*“ Soud podotýká, že není zřejmé, kdy toto vyjádření bylo sepsáno, přičemž ve správním spise ho nenalezl. K obsahu zmíněného vyjádření lesní správy soud uvádí, že obsah vyjádření nasvědčuje skutkovému stavu zjištěnému a uvedenému již v prvostupňovém závazném stanovisku, kdy lesní správa nesouhlasila, aby stavba žalobkyně byla umístěna ve vzdálenosti 25 m od okraje lesa, přičemž požadovala, aby stavba žalobkyně byla umístěna ve větší vzdálenosti, než je absolutní výšková bonita porostu smrku (34 m). Dále soud konstatuje, že zcela souhlasí s prvostupňovým dotčeným orgánem, že případná dohoda mezi žalobkyní a vlastníkem lesa (lesní správou) má soukromoprávní charakter a nemá vliv na souhlas vydávaný orgánem státní správy lesů, neboť tento orgán posuzuje ochranu lesa, nikoli ochranu vlastníka lesa před případnou náhradou škody vlastníkovu sousedního pozemku či stavby.

65. I kdyby se žalobkyně vzdala práva na náhradu škody, která by jí mohla v důsledku lesa a jeho působení vzniknout, nesnižuje se tím riziko, které představuje naopak stavba pro les, a to především z hlediska opatření podle § 22 lesního zákona. Byť by případná smlouva o vzdání se práva na náhradu škody byla zapsána do katastru nemovitostí, a zavazovala tedy i případné budoucí vlastníky stavby (§ 2897 NOZ), taková smlouva by neměla za důsledek nemožnost požádat (ať již ze strany žalobkyně nebo jejího případného právního nástupce) orgán státní správy lesů, aby vlastníkovu lesa uložil provedení opatření za účelem zajištění bezpečnosti osob nebo majetku podle § 22 lesního zákona. Zajištění bezpečnosti staveb je ve veřejném zájmu a nelze na tento požadavek rezignovat jen proto, že stavebník s rizikem souhlasí (shodně rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2017, č. j. 46 A 117/2015-60, potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 As 2/2018-37). Jinými slovy, případné soukromoprávní ujednání žalobkyně a vlastníka lesa nemá vliv na posouzení otázky dotčení veřejného zájmu na ochraně lesa, který orgán státní správy lesů v závazném stanovisku posuzoval.
66. Nadto soud připomíná, že žalobkyně dosud žádnou dohodu o vzdání se práva na náhradu škody s vlastníkem lesa neuzavřela. Z výše uvedeného postojů lesní správy je zřejmé, že tato by přistoupila k dohodě se žalobkyní, až pokud by se situace vyvinula nepříznivě pro lesní správu v tom smyslu, že by dotčený orgán státní správy lesů vydal kladné stanovisko ke stavbě žalobkyně ve vzdálenosti 25 m od okraje lesa. Soud konstatuje, že poté, co by orgán státní správy lesů vydal kladné závazné stanovisko, by již žalobkyni nic nenutilo k tomu, aby skutečně uzavřela s vlastníkem lesa avizovanou dohodu. Soud proto ze všech uvedených důvodů neshledal námitku důvodnou.
67. K žalobní námitce, že v prvostupňovém závazném stanovisku (aprobovaném nadřízeným orgánem) prvostupňový dotčený orgán nespecifikoval, jakým způsobem by mohlo dojít ke ztížení hospodaření v lesních porostech ani jaký negativní vliv by stavba žalobkyně měla mít na plnění funkcí lesa, soud uvádí, že obsahově shodnou námitku uplatnila žalobkyně již v odvolání, přičemž na ni řádně reagoval nadřízený dotčený orgán. Na straně 6 potvrzujícího závazného stanoviska uvedl: „*Ke ztížení hospodaření v lesních porostech může dojít již jen samotnou aplikací opatření dle § 22 lesního zákona, kdy by na základě požadavku tohoto opatření došlo k odstranění dřevin ohrožujících případnou stavbu a tím k odstranění porostní stěny, která*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zajišťuje svým růstovým charakterem stabilitu celého porostu. Ve většině případů se totiž jedná pro stavbu o nebezpečí hrozící ze strany dřevin rostoucích na okraji porostu. Právě s ohledem na již stojící stavby, je třeba takovým situacím v daném místě předcházet a riziko nezvyšovat, neboť je pravděpodobné, že u již stávajících staveb bude o aplikaci opatření dle § 22 lesního zákona v budoucnu žádáno. Dále může být omezen způsob těžby (směrové kácení, užití lanovky apod.), popřípadě jiná technologie těžby, která je finančně nákladnější.“ Soud konstatuje, že žalobkyně v žalobě nijak nereagovala na citovanou pasáž, nýbrž pouze zopakovala svou námitku z odvolacího řízení, ačkoli žalobní námitky by měly směřovat právě proti potvrzujícímu závaznému stanovisku. Soud proto jen ve stručnosti uvádí, že nadřízený dotčený orgán dostatečně vysvětlil, že mohou nastat potíže při těžbě dřeva v blízkosti pozemku žalobkyně, že případná těžba může být kvůli blízkosti stavby žalobkyně náročnější technicky i finančně, čímž je ztíženo lesní hospodaření. Soud proto neshledal námitku důvodnou.

68. K žalobní námitce, že v závazném stanovisku (prvostupňovém i potvrzujícím) není zmíněn ani jediný případ, kdy by došlo v daném území k události ohrožující život či majetek vlivem pádu stromů, soud připomíná princip prevence, se kterým mají přistupovat dotčené orgány státní správy lesů k vydávání závazných stanovisek. V rozsudku ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 As 2/2018-37, Nejvyšší správní soud uvedl, že nelze dotčenému orgánu státní správy lesů „vytýkat, že nespécifikoval konkrétní aktuálně hrozící riziko spojené s blízkostí stavby lesu, neboť může jen těžko předvídat, kdy a za jakých podmínek dojde např. k pádu stromů, které by mohly ohrozit zdraví či životy lidí pobývajících v posuzované stavbě. Skutečnost, že doposud k žádným negativním dopadům nedošlo, přitom neznamená, že by bylo namíste podstupovat riziko možných škod do budoucna.“ S citovaným judikátem, který klade důraz na princip prevence, kdy není nutné, aby dotčený orgán státní správy lesů musel specifikovat konkrétní případy z minulosti, kdy došlo ke škodě vlivem pádu stromů, se soud ztotožňuje a uzavírá, že neshledal námitku důvodnou.
69. K žalobní námitce, že pozemek žalobkyně p. č. XA je definován jako trvalý travní porost, je jejím soukromým vlastnictvím, a že žádná třetí osoba tak není oprávněna využívat tento pozemek k hospodaření v lesních porostech, ani není oprávněna vytěžené dřevo jakkoli umísťovat na pozemek žalobkyně, či jen směřovat pád stromů na pozemek žalobkyně, soud uvádí, že možnost, aby vlastník lesa při těžbě dřeva užil cizí pozemek, je zakotvena v § 34 lesního zákona.
70. Podle § 34 odst. 3 lesního zákona, „nelze-li účelu dosáhnout jinak, je vlastník lesa nebo osoba provádějící činnost v zájmu vlastníka lesa oprávněn v odůvodněných případech na nezbytnou dobu, v nezbytném rozsahu, ve vhodné době a za náhradu užívat cizí pozemky k lesní dopravě. Tím není dotčena jeho odpovědnost za způsobenou škodu podle zvláštních předpisů.“
71. Podle § 34 odst. 4 lesního zákona platí, že „doba, rozsah a trvání užívání cizích pozemků k lesní dopravě a výši náhrady je vlastník lesa, nebo osoba provádějící činnost v zájmu vlastníka lesa, povinen předem dohodnout s vlastníkem, popřípadě nájemcem dotčených pozemků. Nedojde-li k dohodě, rozhodne o podmínkách lesní dopravy po cizích pozemcích a o výši náhrady orgán státní správy lesů.“
72. Soud přisvědčuje žalobkyni, že se jedná o výjimečný institut a že se jedná o užití cizích pozemků za náhradu. Na druhou stranu je však třeba dodat, že výjimečnost onoho institutu nijak nevylučuje jeho aplikaci v případě žalobkyně. Je tedy zřejmé, že v budoucnu při splnění náležitostí dle § 34 lesního zákona by mohl vlastník lesa využít pozemky žalobkyně k lesní dopravě. Soud proto neshledal námitku důvodnou.

73. K žalobní námitce ohledně kontinuity rozhodování prvostupňového dotčeného orgánu, kdy žalobkyně argumentovala, že v roce 2022 bylo tímto orgánem vydáno 28 souhlasných závazných stanovisek v případech, kdy stavby měly být umístěny do 25 m od okraje lesa, a že v letech 2020 a 2021 byla situace obdobná, soud uvádí, že obsahově stejnou odvolací námitku uplatnila žalobkyně již v odvolání. Nadřízený dotčený orgán na straně 7 potvrzujícího závazného stanoviska uvedl, že „*si vyžádal souhlasy/nesouhlasy s umístěním staveb do 50 metrů od kraje lesa vydané Městský úřadem Kadaň, odborem životního prostředí, za období let 2020 – 2022. Prostudováním těchto závazných stanovisek bylo zjištěno, že v roce 2022 bylo vydáno 52 souhlasných závazných stanovisek a 8 stanovisek nesouhlasných. Z 52 souhlasných stanovisek bylo prostudováno 28 stanovisek, které byly uděleny pro záměr umístěný ve vzdálenosti nižší než 25 metrů od kraje lesa. Všechna tato stanoviska se týkají záměrů, které svým charakterem neumožňují pobyt osob (technická infrastruktura, vrtané studny, elektrické rozvody apod.). Zbývajících 24 souhlasných stanovisek bylo vydáno pro záměry umístované ve vzdálenosti vyšší, než je absolutní výšková bonita (AVB) sousedních lesních porostů. Naopak 8 vydaných nesouhlasných stanovisek se týká záměrů, které svým charakterem pobyt osob umožňují (rekreační objekty, rodinné domy apod.). Taktéž tomu bylo při vydávání souhlasů/nesouhlasů i v letech 2020 a 2021. Je tedy zřejmé, že Městský úřad Kadaň, odbor životního prostředí, při vydávání závazných stanovisek kontinuálně postupuje.*“ Soud konstatuje, že z citované pasáže plyne, že 28 souhlasných stanovisek prvostupňového dotčeného orgánu ke stavbám ve vzdálenosti 25 m a blíže k lesu se týkalo staveb, které nebyly určeny k bydlení. V případě žalobkyně se však jedná o obytnou stavbu, přičemž v obdobných případech prvostupňový dotčený orgán souhlasy neudělil. Je zřejmé, že prvostupňový dotčený orgán rozhodl v případě žalobkyně v návaznosti na svou praxi z předchozích let. Soud proto neshledal námitku důvodnou.
74. Soud uzavírá, že potvrzující závazné stanovisko řádně reagovalo na jednotlivé námitky žalobkyně. Úvahy nadřízeného dotčeného orgánu se jeví soudu logické, srozumitelné, přesvědčivé a koneckonců i věcně správné, pokud se jednalo o neodbornou problematiku, kterou byl schopen soud posoudit. Soud neshledal, že by ze strany nadřízeného dotčeného orgánu došlo k překročení mezí správního uvážení či dokonce k jeho zneužití. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí správně vycházel z negativního potvrzujícího závazného stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu, pročez neměl jinou možnost než odvolání žalobkyně zamítnout a potvrdit prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu.
75. Žalobu soud vyhodnotil v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
76. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 14. října 2024

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.